

Winnebacher Weißkogel 3182

Stubai Alpen

30. 1. - 1. 2. 2018

Ota Pavlas

Cestou, kterou znám už poslepu, zas valím do Rakouska. Na parkovišti v Griesu jsme kolem jedné, lyže, pásy, kletry a vyrážíme. Počasí je zatím parádní, i když předpověď na

následující čtyři dny je tak napůl. Cesta údolím stoupá pozvolně. Pak jeden strmý práh a rovinka. Vyšlapaná cesta nad prahem nesleduje potok, jak byl předpoklad, ale stoupá přes laviniště nad skály až někam nad chatu. Slunce zapadá. Závěrečný sjezd mezi sloupy lanovky až k chatě dávám už s čelovkou. Přistání mi lehce nevyšlo, nebýt před chatou návěj, asi jsem pobořil dřevěné obložení. Jako obvykle jsme tu sami. Roztápíme kamna, rozpouštíme sníh, kafe, večere, víno a tak.

Ráno vyrážíme na Winnebacher Weißkogel. Je to můj druhý pokus, ten první před lety začátkem léta mi nevyšel. Tenkrát jsem byl sám a zahrabal jsem se do měkkého sněhu ve vrcholovém kuloáru. Údolí je dlouhé a pozvolné. Prudší stoupání začíná v podstatě až za sedlem Winnebachjoch. Přes další strmý práh přecházíme na závěrečný Ferner a končíme v sedle asi 80hm pod vrcholem. Tady jsem skončil posledně. Lyže měníme za mačky a kuloárem, který mě prve nepustil, vylézáme na vrcholové plato. Zase další vrchol. Zase jiný a zase stejný. Koukám do okolních údolí a musím konstatovat, že sněhu tu je na poměry málo. Asi jak na konci května. Údolí na jižní straně je plné kamenů, které vystupují z bílé

Duch hor

Ota

placky. Když se dokocháme, slezem do sedla, zase přezuju do lyží a jedu na chatu. Tady jedno doporučení. Když cesta vede doprava a vám se zdá, že zleva je to kratší a snazší, nevěřte tomu. Je to delší a horší, protože ze dna jakéhosi údolí velkým obloukem zase stoupáte doprava. A večer klasika. Jídlo, kafe, víno, sranda a spát.

Je zajímavé, že dobrá předpověď počasí snad nikdy nevyjde, zatímco ta špatná vyjde takřka vždycky. Monzun měl přijít ve čtvrtek a přišel. Opouštíme původní plán na další kopec a návrat až v pátek. Dáváme jenom dopoledne Ernst Riml Spitz 2507m, což je takový vršek s křížem nad chatou. Cestu si musíme vyšlapat, sem v zimě nikdo nechodí.

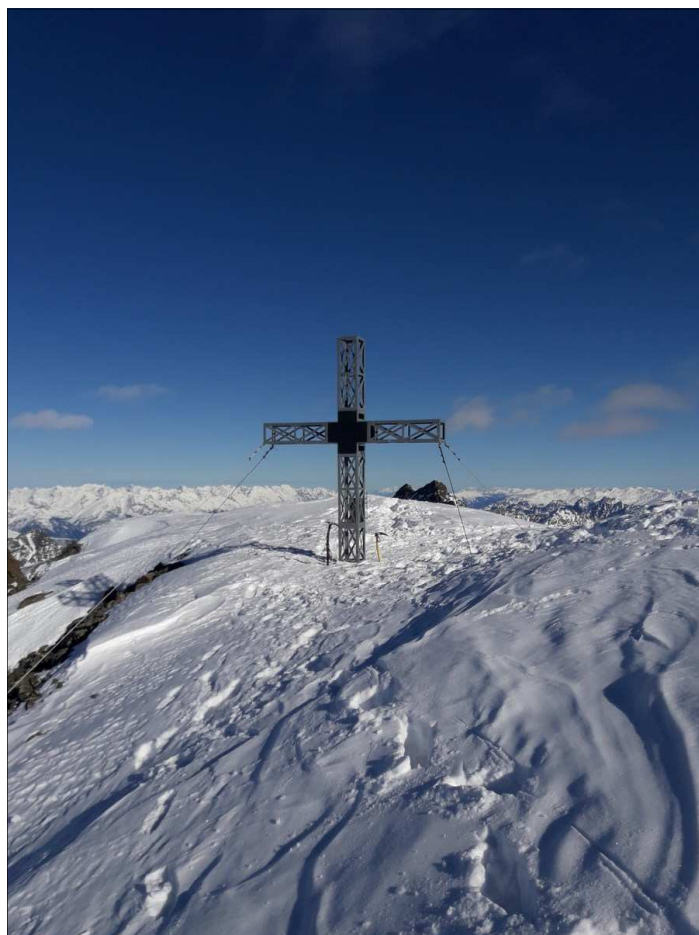
Winterraum

Ernst Riml Spitz 2507 m

Kolem poledne se balíme a sjíždíme k autu. Cesta dolů s plnou polní na hrbu je kapitola sama pro sebe. Kuloár, kterým se běžně sjíždí, má jen tak metr sněhu. Mezi kameny je

Výstupové údolí

Winebacher Weißkogel 3182

místo na šířku lyží. Rost'a to nějak sestupuje bokem na lyžích, já těch 120 výškových metrů jedu po zadku s lyžema v ruce. Pak se v traverzu prošlápnu u kamene a spadne mi lyže, která pokračuje volně do údolí. Brzdíčky jsou na přemrzlé krustě k prdu. Pak zas končím v kleči. A dole na lesní cestě nad Griesem už dáváme lyže na rameno, protože jet se nedá. V Griesu před parkovištěm na nejmodřejší z modrých sjezdovek nasazujeme lyže a posledních pár set metrů k parkovišti dáváme v učebnicových obloučcích za obdivného pohledu šestiletých dětí. V nastalé chumelenici pak balíme věci do auta a říkáme si, že to bylo dobré rozhodnutí. A rakouští silničáři jsou na tom stejně jako naši. Za celou cestu k hranici potkáváme jeden pluh. Ten jede se spuštěnou radlicí v tunelu Lermoos.

Ota

P.S. Fotky jsou na www.otaxf.rajce.idnes.cz

Ledové Letošení

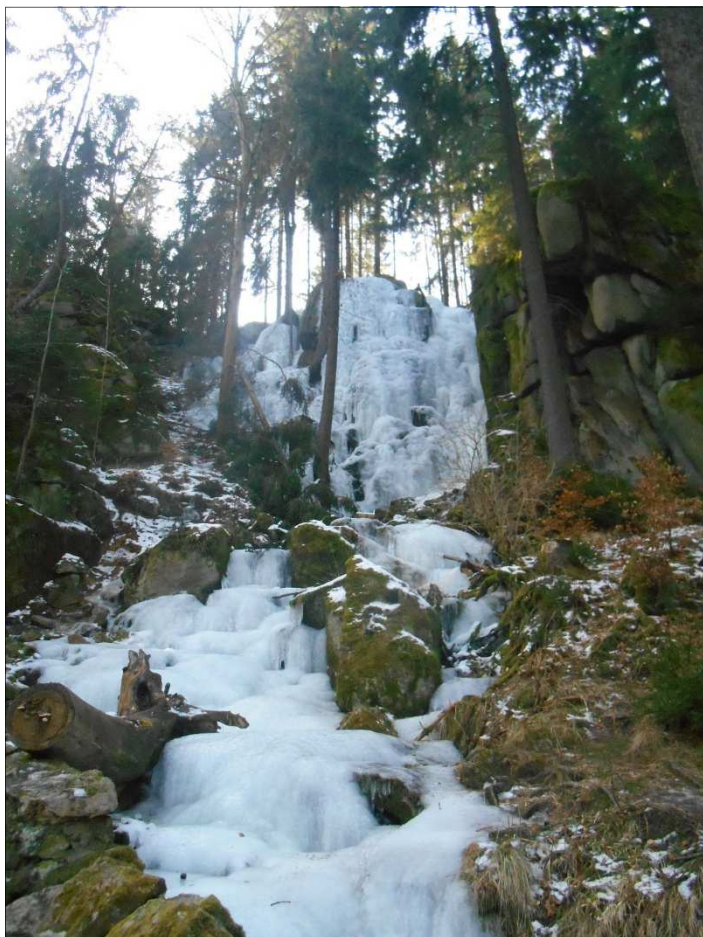
5. 3. 2018

Blahouš Kluc

Letoš mě zkouší na ledy, protože ví, že mám volno, ale neví, zda mám chuť po úraze zad vyrazit někam na ledy. Uvědomuju si, že se zima pomalu chýlí ke konci a rád vyzkouším, co je v mých možnostech. Jako vždy nevím, co si na mě vymyslel, tak mu s úsměvem lezu do auta. Ten mě nakonec nepřejde, ani když se dovím, že jedeme z Chomutova asi 100km přes Pernink a hraniční Potůčky k německému městu Eibenstock do vesničky Blauenthal. Letošovi tvrdím, že na rozdíl od zachmuřeného Chomutova, nás čeká v Německu slunečný den. Ta jistota se mě drží z toho důvodu, protože jsem den před

tím strávil krásný slunečný den v běžkářské stopě v okolí Perninku. U Horní Blatné je jasné, že mám pravdu. Orientačně to zvládáme až na placené parkoviště v Blauenthalu a s povděkem zjišťujeme, že to máme asi 100m k ledu, k místní atrakci. Je to maličko do kopce a trochu zaledované a motá se tam při slanění jeden německý lezec, ale když nás zbystří, tak to zabalí. Už u auta na nás padne teplo a vůně jara, teda tady bych chtěl bydlet. Každopádně led je krásný, ačkoliv už není v nejlepší kondici a už ho „pár“ lezců otlouklo. To však nekazí chuť do lezení a s Letošem se ani nehádám o ostrý konec, konečně jsem v podstatě od úrazu ještě nelezl. Parták si to sype k nejtěžšímu místu asi uprostřed ledu v lehčí pravé části. Když trochu zbrzdí, tak se mu směju, že ho všichni bedlivě sledují. Asi 30m pod námi stojí houf Němců. To ho nezastaví a přeběhne to. Pak se s nejistotou do toho vrhnu já, ale ačkoliv působím trochu nemotorně, tak se do toho rychle dostanu. Jdu však v klidu bez zbytečného risku a asi po 25 metrech se dostávám ke štandu u stromu. Je

třeba doplnit, že v pravé části je štanovací místo z jednoho kroužku a nad centrálním místem je štanď z několika kroužků. Letoš mi nabízí vylezení centrální části na druhém konci, ale na to si ještě netroufnu. Protože máme krátké lano (led vypadal být podstatně kratší), tak ho spouštím od stromu, a pak ho dobírám zase nahoru. Slyším můj oblíbený zvuk: Bum, bum, báb a partákově funění. Když mi podává pravici, tak vidím, že se celkem zahřál. Tím to pro nás končí, máme za sebou

lehčí lajnu WI 2-3 a Letoš těžší linii WI3+ až 4-. Obcházíme ledopád při pohledu na něj po pěšině napravo. Když zabalíme cajky, tak si uvědomujeme, že bychom v levé části mohli dát ještě jednu lajnu, ale už se nám to nechce vybalovat, a tak jdeme k autu. Svěřuju se předsedovi, že chci využít sluníčko a klidně bych se ještě prošel. Jedeme tedy do Horní Blatné.

Zastavujeme v Horní Blatné u Medvěda, kde si dáme dlabanec a s plnými břichy se přesuneme autem ke hřišti, odkud už pěšky jdeme do skalní oblasti Strašidla. V Čechách je o poznání větší zima. Letoš sebou nechce nic brát, tak je mi jasné, že já se určitě do ničeho vrhat nebudu. Dojdeme k Blatenskému dvojvěží, kde se parták vyhrabe na sněhem pokrytou věžičku, a vyhrabe vrcholovku. Zapiše, ale jak teď dolů. Lezu skoro k němu a z druhé věže, na kterou se bude muset rozkročit, mu čistím z povrchu sněh. Letoš po troše zaváhání zvládá sestup a přesuneme se ke Sluneční, kde loví další horezdar. Já si zatím popolézám na sluníčku na Borůvčí skále.

Ukončujeme tak krásný den a přesouváme se spokojení do zachmuřeného Chomutova.

Blahouš

***Ledy na Wasserfal Blauenthal:
Horolozecký průvodce Krušné hory -
Střední pohří, Horoklub Chomutov r.
2013, str. 485***

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v lednu a únoru 2018

Pavel „Párek“ Suchopárek

- 1.1. Bahratal - Pájovi se podařilo vylézt dosud nejtěžší boulder - Fuck travers za 7C. Hančí s Pétou lezou na Nový rok v Perštejně a hned po třetí cestě slušně zmokli. Zima, jak nemá být!
- 5.1. Ota Pavlas s rodinou sjíždí lyže a skialpy na Klínovci.
- 7.1. Ota Pavlas s rodinou sjíždí lyže a skialpy pro změnu na Alšovce.
9. - 12.1. Pája lyžuje a leze v Krkonoších.
12. - 13.1. V Krkonoších na Černé hoře a v Mladých bucích si užívají lyží a skialpů i Ota s rodinkou.
- 18.1. Metodickou přípravu na nadcházející sezónu v Rájově u udírny, nácvik vytažení z trhlíny provádí Ota - kamarád byl z toho tentokrát celý jelen.
- 24.1. Blahoslavič Lovič i přes svůj hendicup docupital na vrchol Berschlovy věže, kde ulovil Horezdar. K jídlu to není, ale i tak....
- 25.1. Lyže a skialpy na Plešivci, opět Ota s rodinou.
- 27.1. Bouldering v Bahratalu provozuje bigvolista Pája.
- 28.1. Jířa s Maruškou si v rámci tréninku na PKH projeli na běžkách trasu z Horní Blatné k Meluzíně a zpět a byli překvapeni, že tam jim to skoro vůbec nešlo, zatímco zpět jim to jelo úplně krásně. Po prohlídce profilu ujeté trati jim to bylo ale rázem jasné.
- 29.1. Pavel Lev testuje skialpy na Klínovci.
- 30.1. - 1.2. Skialpy Winnebacher Weißkogel 3182, Stubaier Alpen, Österreich, Ota&Co.
1. - 4.2. Pavel Lev provádí rychlovýstup na skialpech na Sněžku, další den výlet Krkonoši na skialpech přes Luční boudu i Sněžku a v sobotu pěšky na Sněžku. Aneb Sněžka sto-krát jinak.
2. - 4.2. 15. ročníku PKH (přejezdu Krušných hor) na běžkách se i přes ne úplně vhodné sněho- vé podmínky zúčastnilo průběžně okolo 20-ti lidí, z nichž někteří dojeli z Mühlleitenu přes Pernink a Boží Dar na Měděnec, odkud se v neděli pro velký úspěch vrátili zpět na Boží Dar, protože směrem k Chomutovu už nebyl skoro žádný sníh.
- 4.2. Bouldering v Bahratalu provozuje opět bigvolista Pája. Lyžovačka a skialpovačka na Alšovce, Ota s rodinou - jak jinak.
- 8.2. Forest Ludvík se Slívou působí na mosteckém Špičáku.
- 10.2. Miluška a Honza lyžovali na Alšovce a Ota si vzal skřítku do krosny a šel si dát

zimní komín na Sfingy.

12. - 17.2. Rodinnou běžeckolezeckorelaxační dovolenou prožívá Blahoslavičfamily v Perninku. Navštívena byla Strašidla, sjížděla se magistrála a struny drnčely.
- 13.2. Nebyl sníh na běžky, a proto šel pěšky. Kdo jiný než Ludva. A došel až na Eduarda. Na skialpech se pohybuje Pavel Easy Lev po Klínovci, poté s Blagodanem a Bábovkou na běžkách na Červené jámy. A další den je to podobné. Zkrátka s lyžemi na nohou Pavel i spí. Asi jako Ester.
- Hančí s Petrem lezou v Tušimicích, některé cesty jsou dostupné jen ze slanění.
- 15.2. A zase Bahratal a Pája.
- Večerní lyžovačka na Klínech, Ota s rodinou
- 16.2. V Perštejně se Slívou dává Ludvik 3 cesty a poté se koupou v Ogře. Video zasílá

Ludvik na přání.

18.2. V Bahratalu již nemá Pája co lízt.

Dorostenky Radule s Květuší dokazují, že se jim ještě umí zapálit lýtka. Jizerskou padesátku Radka překonává v čase 4.24 hod. a druhá jmenovaná 5.01 hod. Gratulace.

20.2. Návštěva Bozkovské jeskyně se zadařila Ludvikovi a hledá zde nové lezecké cesty.

21.8. Okruh z Horní Blatné do Horní Blatné přes nějaké body na cestě si naordinoval na rozhýbání zad Blahoslavič Šťastnič (neplést s Jiřím Šťastným!)

23. 2. Kompletní přechod Jizerek se zadařil skupině ve složení Terka, Jindra a Ludvik.

23. - 28.2. Párek s Párkovou den co den odpoledne vyráží na běžky v okolí Bernova. Ač to vypadá, že sníh není, v lese je ho dosti.

23. - 25.2. Easy s Buchtikem Zabijákem a jeho Šarlotou skialpy v Totes Gebirge, v okolí Prielu.

24.2. asi Mistr Svinařík provádí kontrolu tření na žulových balvanech. Čím větší mráz, tím víc to drží. Ať žije mráz! Kdo nevěří, ať tam běží.

25.2. Na Pustém zámku vyrostl urostlý ledopád, 25m, 90st., obtížnost 5. Pět a leze ještě vedlejší mix. Vše sleduje z protější skály kamzík. Ještě téhož dne vystoupali s Hančí na nejvyšší vrchol Jetřichovicka Rudolfův kámen. Načasování bylo perfektní, zapadalo sluníčko a okolní pískovce i celá krajina zářila všemi odstíny červené.

A protože je Bahratal vyčerpaný, jede Pája boulderovat do Labáku.

28.2. Lyžovačka na Plešivci, Ota a tentokrát bez rodinky.

